

L'esport i jo

Ens vam conèixer a l'escola els primers anys de la nostra infantesa. Compartíem pupitre i fèiem cada dia el camí plegats per tornar a casa a les cinc de la tarda. Érem amics, però competíem per qualsevol cosa que ens donés motiu per demostrar qui era el més ràpid, el més fort, el més valent el més...

Vivíem lluny de l'escola, una hora llarga si caminàvem a pas normal, però reduíem el temps a poc més d'un quart d'hora en la nostra competició per veure qui arribava primer a la font que hi havia a l'entrada del poble. "Burro l'últim".

A l'estiu anàvem al riu. Els pares ens ho tenien prohibit, però era una altra manera de saber qui era més ràpid per arribar nedant fins a la primera columna del pont per on passava el riu Aragó. No portàvem banyador per tal que els nostres pares no ens poguessin descobrir.

Quan vam complir els deu anys, a l'Andreu els seus pares li van regalar una bicicleta. Aquell Nadal els Reis em van portar una bici de color vermell llampant. Les curses en bici es van convertir en el nostre pa de cada dia. Al poble ja ens coneixien i tothom sabia que érem grans amics, però a l'hora rivals en qualsevol esport.

Els anys anaven passant i l'equip de futbol del nostre poble tenia un cert renom en aquelles rodalies. L'Andreu i jo jugàvem en el mateix equip, i per tant, tots dos havíem de competir en la mateixa direcció i per la mateixa causa. Ja no hi havia aquella rivalitat, per més que cada un en el seu lloc dins del camp intentava destacar com sempre havíem fet.

A poc a poc, i sense adonar-nos-en, l'esport s'anava convertint en el nostre aliat i en la nostra manera de viure. Era com un complement de nosaltres mateixos, sense el qual la vida perdia al·licients. I així va continuar sent mentre les aptituds ens ho van permetre.

Avui, passats els anys, mentre vaig caminant pel voral de la Sèquia, m'adono que gràcies a l'esport, vaig ser un nen feliç i un jove ple d'il·lusions. Que els esports que vaig practicar en la meua infantesa, adolescència i en l'edat més adulta, precisament per haver-los practicat d'una manera natural, com un joc, sense coaccions, sense travetes, i en plena llibertat, em van servir per entendre que la vida

és un gran estadi en el qual tots hi tenim cabuda, perquè tots hi tenim el nostre espai per a cada moment de la nostra vida.